

INTÍMNA SPOVEĎ HERCA O HĽADANÍ VLASTNEJ IDENTITY

PAGEBOY

Elliot Page

PAGEBOY

PAGEBOY

ELLIOT PAGE

Copyright © 2023 Selavy Inc.

Translation © Monika Moravčíková 2024

Slovak Edition © Petit Press, a. s., 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť akýmkoľvek spôsobom šírená bez predchádzajúceho písomného súhlasu majiteľa práv.

ISBN 978-80-559-0994-3

Poznámka editorky k slovenskému vydaniu:

So súhlasom Elliota Pagea je v knihe v niektorých prípadoch na označenie jeho osoby použitý ženský rod. Ide najmä o citácie z minulosti a kontext, v ktorom ešte vystupoval ako Ellen Page.

Všetkým, ktorí tu boli predo mnou.

OBSAH

Poznámka autora	9
1. Paula	15
2. Stávky na sexualitu	18
3. Chlapec	25
4. Akčné figúrky	34
5. Bitkárčenie	40
6. Vylakanie	51
7. Pijavice	64
8. Párty so slávnym kreténom	71
9. Pink Dot	77
10. Ten malý nezávislák	81
11. Je to len žart	93
12. Roller Derby	103
13. Vedrá	113
14. U-Haul syndróm	128
15. „Ryan“	137
16. Plavky Speedo	142

17. Havária.....	147
18. Intuícia.....	154
19. Old Navy.....	162
20. Len sa nakloniť.....	170
21. Bistro Healthy Way.....	178
22. Hráči so smrťou.....	181
23. Obrat.....	189
24. Tvoj nebeský tatko.....	194
25. Voľba rodiny.....	217
26. Rúško.....	227
27. Portál.....	239
28. Bez slov.....	246
29. Peaches.....	254
Niektoré menej známe pojmy.....	257
Poďakovanie.....	259
Použité zdroje.....	261

POZNÁMKA AUTORA

Myšlienka napísať knihu mi v priebehu rokov napadla viackrát, no ani raz som nemal pocit, že by na to bol ten správny čas, a, úprimne povedané, zdalo sa mi to nemožné. Len ťažko som sa vedel na niečo sústrediť, nieto ešte dokončiť takúto úlohu. Pre neustálu snahu ovládať a potláčať svoju nepohodu sa mi míňala energia na rozmýšľanie. No teraz je to iné. Nové. Konečne môžem byť sám so sebou, v tomto tele, v prítomnosti – môžem písať celé hodiny, môj pes Mo oddychuje na slnku, som vyrovnanejší a moja myseľ pokojnejšia. Táto predtým nepredstaviteľná spokojnosť by u mňa nenastala bez zdravotnej starostlivosti, ktorej sa mi dostalo. A keďže sa zvyšujú útoky namierené proti starostlivosti o zdravie transrodových ľudí, ako aj snahy o naše umlčanie, vnímam, že nastal ten správny okamih položiť slová na papier.

Nuž, tak som teda tu a prihováram sa vám, vďačný a vystrašený zároveň. Trans ľudia čelia čoraz väčšiemu fyzickému násiliu, v médiách sa pravidelne „debatuje“ o našom bytí. A ak už nám poskytnú priestor, aby sme sami vyrozprávali svoje kvír príbehy, často ich potom do detailov rozpitvávajú a, čo je horšie, zovšeobecňujú – jeden z nás sa stáva zástupcom všetkých. Ako píšem ďalej v knihe, všetci sme len mikrosmietkami vo vesmíre a ja dúfam, že vyrozprávaním svojej pravdy som prispel ďalšou smietkou k zmierneniu neustáleho dezinformovania o životoch kvír a trans ľudí. Vyzývam vás, aby ste si vyhľadali ďal-

šie rôznorodé príbehy od autorov, aktivistov a jednotlivcov z LGBTQ+ komunity, ak ste to ešte neurobili. Hnutie za oslobodenie trans osôb ovplyvňuje nás všetkých, pretože každý z nás má rôzne zážitky ohľadom svojho rodu, možno radostné, možno také, keď pociťoval útlak. Ako píše Leslie Feinberg vo svojej knihe *Trans Liberation*: „Toto hnutie vám umožní lepšie sa nadýchnuť – byť sám sebou. Objavovať na hlbšej úrovni, čo znamená byť sám sebou.“

Pri písaní tohto príbehu som sa na každý okamih snažil čo najlepšie rozpamätať. Ak som si nedokázal spomenúť na detaily, obrátil som sa na ľudí, ktorí mali podobné zážitky, aby som do nich vniesol viac svetla. Niektoré mená som pozmenil a niektoré detaily upravil, aby som ochránil identitu určitých ľudí. V niektorých častiach som na seba odkazoval svojim pôvodným menom a zámenom. Občas, keď som o sebe hovoril v minulosti, mi to pripadalo vhodné, no nemá to byť pozvánka, aby ste to tak robili aj vy. Je tiež dôležité poznamenať, že aj keď sa počas môjho života rod a pohlavie vzájomne neustále ovplyvňovali, sú to dve odlišné veci. Vyoutovanie sa ako kvír osoby bolo čosi celkom iné než spraviť coming out ako trans človek. Kým som sa oslobodzoval od očakávaní iných, moja identita sa vyvíjala. Aj preto tieto moje spomienky nevytvárajú lineárny príbeh, veď ani kvír inakosť nie je prirodzene priamočiara. Sú to cesty, ktoré sú kľukaté a nie úplne jednoduché, vždy spravíte dva kroky vpred a jeden vzad. Veľkú časť svojho života som strávil odkrývaním pravdy, zároveň som však bol plný obáv, či to nespôsobí kolaps. Úmyselne to na stránkach reflektujem a v mnohých smeroch je táto kniha príbehom rozmotávania môjho života.

Samotný akt písania, čítania a zdieľania množstva našich zážitkov je jedným z dôležitých krokov, ako sa postaviť proti tým, ktorí sa nás snažia umlčať. Nepoviem vám nič nové ani hlboké, nič, čo by už niekto nespomenul predou mnou. No viem, že mne samému knihy pomohli, dokonca ma zachránili. Možno niekomu pomôžem cítiť sa menej osamelo a cítiť, že ho niekto vníma, bez ohľadu na to, kým je alebo akou cestou prechádza. Ďakujem, že chcete čítať o ceste, ktorou som prešiel ja.

Tento svet má veľa koncov a začiatkov.
Kruh sa uzatvára, ostane tu niečo?
Možno iskra, kedysi taká jasná, znovu zahorí.

BEVERLY GLENN-COPELAND,
„A SONG AND MANY MOONS“

PAGEBOY

1

PAULA

S Paulou som sa zoznámil, keď som mal dvadsať rokov. Bola usadená na gauči u našich spoločných kamošov, s kolenami skrčenými pod bradou vyjedala mandle. Predstavila sa mi: „Som Paula.“ Z jej hlasu vyžarovalo teplo a láskavosť. To, ako sa jej rozžiarili oči, malo silu, no ešte väčšiu silu malo, keď ma našla pohľadom. Doslova som cítil, kedy sa na mňa pozerá.

Vybrali sme sa do baru Reflections. Bolo to vôbec prvý raz, čo som sa ocitol v gej bare, a zároveň na dlhší čas aj posledný. Flirtovanie mi šlo mizerne. Hlavne také, ku ktorému ma prinútili okolnosti, a nie fakt, že by som to chcel ja sám. Stáli sme pri sebe blízko, no nie príliš. Vzduch tak zhustol, že sa v ňom dalo plávať.

V to leto sme si od kamoša požičali loď a vybrali sme sa kempovať na opustený ostrov. Pri ohni sme sa krmili hubičkami a opekali sme si lososa zabaleného v alobale. Pulzujúce hviezdy sa za nami načahovali, akoby nám chceli rozprávať príbehy. Po hubičkách som sa vždy rozplakal, no ona ich milovala. Aj preto sa moje slzy úzkosti menili na slzy radosti. Závidel som jej sebaistote, ktorú vyžarovala. Tancovali sme na pláži, brnkali si na gitare a striedali sa v hraní nepodarených coverov piesní.

Vrátil som sa z mesačného výletu po východnej Európe, na ktorom ma sprevádzal Mark, kamarát z detstva – boli sme na ňom len my dvaja a naše batohy. Štartovali sme z Prahy, odkiaľ sme vlakom cestovali

do Viedne, Budapešti, Belehradu a Bukurešti. Okrem jediného razu v Bukurešti, kde sme pre Markovu chorobu potrebovali hotelovú izbu s klimatizáciou, sme prespávali v hosteloch. V obchode som kúpil plátkový syr, taký ten, čo je po kusoch balený v plaste, a dal som ho do malej mrazničkovej priehradky našej hotelovej chladničky. Zatiaľ čo sme čakali, kým plátky stuhnú, na šiju a chrbát som mu prikladal vlhké utierky. Keď syr zamrzol, poukladal som mu kúsky na telo. Zdalo sa, že to pomohlo. V izbe bola aj vírivka, no ani sme si ju nenapustili, sedeli sme v nej len tak a prepínali televízne kanály, až kým sme neskončili sledovaním porna, ktoré sa zhodou náhod tiež odohrávalo vo vírivke. Mark ten syr potom zjedol.

Toto sa udialo ešte pred érou smartfónov. Vlaky, hostely, muži, akoby sa vo všetkom dalo zorientovať pomocou jednej príručky. Správy domov sme posielali z internetových kaviarní. „Ahojte, sme nažive.“ Túžil som po Paule, e-maily som posielal aj jej. Myslel som na ňu nepretržite – počas cesty vlakom po Rakúsku, pri pohľade na more slnečnic, pri pití čučoriedkového piva v belehradskej pivnici, s perami fialovými a hlavou takou omámenou, ako keď sme si dali prvý bozk. Prvý a vlastne aj posledný. Myslel som na ňu aj počas dvanásťhodinovej cesty z Belehradu do Bukurešti, keď sme sa ocitli uprostred jednej z najhorších vlín horúčav posledných desaťročí. S Markom sme ležali vedľa seba v ležadlovom vozni s hlavami položenými čo najbližšie k otvorenému oknu. O klíme sme mohli snívať, nemali sme ani žiadnu vodu. Jednými slúchadlami sme počúvali Cat Power a usrkávali sme si z absintu. Počúvaš teraz aj ty to isté? Máš pustené cédečko, ktoré som ti napáčil? Premýšľal som, skoro som tie slová vyslovil aj nahlas. Pozoroval som noc, srbskú krajinu, nehybný vidiek, len kde-tu sa mihlo svetielko, ktoré sa v okamihu znovu stratilo. Myslel som na Paulu.

Vtedy v Reflections to bolo pre mňa čosi nové. Bol som na mieste pre kvír ľudí, no užíval som si prítomnosť. Hanbu som mal už odmaľička vpísanú do svojej DNA, vždy som bojoval s tým, aby som sa dokázal odpútať od starých toxických pocitov, ktoré mi rozleptávali dušu.

Vtedy však miestnosť naplňala radosť, ktorá ma povznášala a vyústila do nečakanej reakcie mojej sánky – do úsmevu. Nekontrlovateľného a nepretržitého. Tancoval som, pot mi stekal po chrbte aj po hrudi. Sledoval som, ako sa Pauline vlasy krúčia a poskakujú pri každom z jej nenútených pohybov, ktoré boli zároveň chaotické aj kontrolované, zmyselné aj rázne. Prichytil som ju, ako na mňa hľadí. Alebo to bolo naopak? Bolo nám to jedno, zo vzájomného pohľadu sme boli ako obarení, podobne ako jeleň oslepený oprotiidúcim autom. Je v šoku, ale neuhne.

„Môžem ťa pobožkať?“ spýtal som sa, ohromený svojou smelosťou. Ako keby do mňa vošla zvonka, možno ju vyburcovala tá elektronická hudba. Bolo to, akoby sa vo mne zapol nejaký oslobodzujúci obvod, ktorý požadoval, aby som potláčanie samého seba nechal za dverami.

A vtedy, v tom kvír bare, som to dokázal. Pred zrakmi všetkých navôkol. Začínal som chápať, o čom sú všetky tie básne, všetok ten rozruch. Všetko predtým bolo chladné, nehybné, bez emócií. Žiadna žena, ktorú som miloval, nemilovala mňa a tá, ktorá možno áno, to nerobila správnym spôsobom.

Zrazu som bol tu. Uprostred tanečného parketu so ženou, ktorá ma chcela bozkávať, a s nepriateľským, krutým hlasom v mojej hlave, ktorý som počul zakaždým, keď túžba stíchla. Na minútu som pocítil rozkoš. Naklonili sme sa k sebe, perami sme sa jemne obtreli, sotva sme sa dotýkali končekmi jazykov, skúmali sme sa navzájom a to mi do všetkých končatín vysielalo elektrizujúce šoky. Civali sme na seba v tichom porozumení.

Stál som na okraji priepasti. Približoval som sa k svojim túžbam, k svojim snom, k sebe samému. A to všetko bez neznesiteľnej ťažoby sebaznechutenia, ktorú som v sebe tak dlho nosil. Za pár mesiacov sa však mohlo veľa zmeniť. A mňa čakala premiéra filmu *Junio*.

2

STÁVKY NA SEXUALITU

STÁVKY NA SEXUALITU ELLEN PAGEOVEJ – prečítal som si titulok a z tváre mi zmizla všetka farba. Článok napísal Michael Musto pre *The Village Voice* v období, keď bolo Juno na vrchole slávy. Zvyšok textu som len letmo prebehol pohľadom. Okrem špekulácií o sexualite dvadsiatničky Michael poznamenal: „Tak teda je či nie je??? Veď viete, čo myslím. Lesbičanka. Rozhodne sa oblieka, veď viete... ako mužatka. Poskladajme si teda tieto teplé kúsky dokopy. Je Juno veď viete kým?“

Vo svetle reflektorov som sa ocitol z večera do rána, no keď som vyrastal v Kanade, teploškou ma nazvali veľakrát. Šikanovanie nabralo nové rozmery na strednej – od neškodných vtipov zo strany populárnych dievčat až po pomerne dramatické donútenie k návšteve chlapčenských toaliet. Sotili ma za dvere, kde mi do nosných dierok okamžite prenikol ten cudzí, pisoárový zápach. Chvíľu som tam čakal a načúval, ako sa ich radosť rozplýva a mizne v dialke, len aby som sa mohol nebadane vytratiť. Na chodbe som však narazil rovno na prísnu tvár angličtinárky a jej slová: „Do riaditeľne!“ Ospravedlnil som sa jej a o tom, že ma dnu dotlačili, som ani necekol.

Krátko predtým, ako šikanovanie nabralo na obrátkach, som počas futbalového turnaja býval na intrákovej izbe s dievčaťom menom Fiona. Bolo to na Univerzite sv. Františka Xaverského v mestečku Antigonish, ktoré leží na cípe severozápadného Nového Škótska, len na

skok od Cape Breton. Práve tam sa mali odohrať najstaršie Highland games mimo Škótska. Nové Škótsko pochádza z latinského pomenovania Nova Scotia, hoci územie sa pôvodne volalo Mi'kma'ki, pretože tam vyše desaťtisíc rokov žili Mikmakovia.

V hlave si viem ešte stále živo vybaviť Fionin smiech. Dokáže preniknúť cez akýkoľvek iný zvuk, cez všetku nehybnosť až do mojich uší a narastať mi v tele. Chcel som byť blízko pri nej, želan som si, aby po mne túžila. Hral som na pozícii pravej stredopoliarky – bol som rýchly a malý, no odhodlaný. Ona bola obrankyňa, hrala v poslednej línii obrany nášho tímu, s našou centrálnou stredopoliarkou bola zároveň aj kapitánka. Prirodzene vodcovský typ, vedela rozkázať, no dokázala to robiť láskavo. Kryla nám chrby. Zbožňoval som sledovať ju, ako kope do lopty – silno, plynulo a so sebedomím, ktoré som jej závidel. Bol som z nej pať.

Ležali sme na tvrdých posteliach, ktoré stáli oproti sebe pri stenách lemovaných tmavým, lacným drevom. Zahladel som sa do stropu a zhlboka som sa nadýchol, netušiac, či to nechám vnútri alebo to zo seba vypustím von. Ten pocit bol nadprirodzený, ako keby som špehoval svoju potenciálnu budúcnosť.

„Myslím si, že som bisexuálka.“ Povedal som to z ničoho nič, nikdy predtým som sa s niečím takým nikomu nezdôveril.

„Nie, nie si,“ zareagovala okamžite. Rýchly reflex nasledoval chichot.

Tentoraz však jej smiech znel tvrdo a sarkasticky. No aj napriek tomu som sa túžil smiať s ňou, *veď byť kvír je smiešne a zlé, nie je tak?* Slovo „homosexualita“ utrúsené počas hodín zdravovedy vždy vyvolalo kakofóniu rehotu. Všetky sitkomy, ktoré som doma pozeral, keď som prišiel zo školy, to len umocňovali. Kedykoľvek na tú tému zaznel nejaký vtíp alebo som nejaký povedal ja sám, zostalo to so mnou ako hovno na podrážke. Svetlo reflektora sa pohybovalo z pravej strany javiska na lavú a ja som stepoval okolo neho. Ako zmoknutý pes som sa to snažil zo seba striasť, vytriasť preč.

Nespomínam si už, čo zaznelo potom, v pamäti mi utkvela len ozve-
na jej smiechu a tvrdý povrch nepohodlnej postele.

Nemohol som zaspať, a tak som sa o piatej ráno vykradol cez žiariv-
kami osvetlenú chodbu a sadol som si na zem, že si budem čítať. Kurt
Vonnegut bol prvý spisovateľ, ktorého som mal naozaj rád. Práve som
čítal *Matku noc*, román o morálnej dvojznačnosti. „Sme tým, kým
predstierame, že sme, preto si musíme dávať pozor na to, kým pred-
stierame, že sme,“ písal Vonnegut. Jeho slová som tam, na tej chodbe,
úplne sám, priam hltal. Hanba vo svojom stabilnom rytme prúdila
mojím telom. Niečo mi unikalo pomedzi prsty a ja som nebol schopný
to zachytiť. Čakal som, kým začne svitať.

Raňajky sme mali v spoločných priestoroch. Boli tam žemle z ka-
nadskeho rýchleho občerstvenia Tim Hortons aj obrovská taška
pomarančov, ktorú doniesol niektorý rodič. Dospeli na nás dozera-
li a popíjali kávu. Jedol som potichu. Nevedel som, ako sa mám na
Fionu pozrieť, a tak som vyhodnotil, že bude najlepšie, ak sa pohľadu
budem vyhýbať. Schmatol som svoje chrániče s úmyslom dostať sa na
ihrisko čo najskôr a trochu sa pred zápasom zahriať.

„Teploška.“ To slovo vyslovené so zlomyseľným úškrnom, ktorý
som tak dobre poznal, ma prefackalo. Ako keby sa ním zároveň po-
vedalo: *Ha, nesiahaj mi ani po päty*. Zabdla ho do mňa jedna z Fio-
niných kamošiek. A zaštipalo to. Bol to síce len malý šplech jazyka,
izolovaná bolesť, no v skutočnosti chronická.

Po tejto udalosti sa veci zmenili, niečo sa narušilo. Cítil som ten še-
pot, zmenu energie, špekulácie. Možno to bolo pozitívne? Kývajúci sa
zub už predsa bolo načase vytrhnúť.

O pár mesiacov neskôr som šiel s otcom na návštevu starej mamy
v Lockeporte, malej rybárskej obci na južnom pobreží Nového Škót-
ska, ktorá má len čosi vyše päťsto obyvateľov. Rybárske člny lemujúce
prístav, ako navlečené na motúziku pozdĺž dlhého móla, hrali farba-
mi sťa vianočné svetielka. Ošúchaná žltá, vyblednutá červená, rôzne
odtiene modrej. Pohľadnica Nového Škótska.

Keď som bol malý, otec ma tam brával vždy na prvého júla – sviatok, ktorý sme u nás volali Deň Kanady. Niečo ako 4. júl, ale nebolo to až také naviazané na monarchiu, skôr by sa dalo hovoriť o „narodeni-nách Kanady“. Ako biele decko vyrastajúce v Novom Škótsku som ne-mal ani šajn o našej histórii či o súčasnosti. Nikto ma neučil o miere našich genocídnych koreňov ani o systémovom rasizme a segregácii.

Žil som v presvedčení, že Deň Kanady sú len ohňostroje, sprievody, jahodový koláč v kostole a moja obľúbená prvojúlová udalosť zvaná „mastná tyč“. Na mólo sa položí dlhé brvno tak, aby čo najviac pre-čnievalo ponad vodu. Celé drevo potom ponatierajú bravčovou mas-tou, aby bolo čo najklzkejšie. Na úplnom konci brvna držia hrudkou loja pokope bankovky, ku ktorým sa súťažiaci snažia dostať. Existujú na to v podstate len dve stratégie. Prvá je posúvať sa vpred po bruchu pomalým kĺzavým pohybom. Tá zvyčajne zlyhá. Efektívnejšou sa javí druhá, teda kĺzavo utekať po brvne čo najrýchlejšie, ako sa dá, a ešte skôr, než vás pohltí chladný Atlantik, so sebou strhnúť čo najviac peňazí. Pri vynorení, v šoku z ľadovej vody, treba z hladiny rýchlo uchmatnúť popadané bankovky. Čajky vám krúžia nad hlavou a skáču šípky po loj, ktorý ostane plávať na hladine. Sám som si to však nikdy nevyskúšal.

Moja stará mama ešte stále bývala v dome, v ktorom vyrastal aj môj otec. Bol to malý dvojpodlažný dom s tromi spálňami a bielym obkla-dom. Za ním len les, nekonečný les. Na druhej strane ulice mal starý otec obchod so zmiešaným tovarom, volal sa Page's Store. Stále tam ešte je, aj keď neviem, ako sa volá dnes. Pribudol tam akurát čerpací stojan.

Spálne na poschodí boli prepojené šatníkovým priestorom, ktorý sa tiahol ako tunel z jednej miestnosti do druhej. V detstve bol ten šatník mojím miestom úniku, ktorým som sa dokázal pretancovať do vymyslenej dimenzie. Jeho dvere boli také maličké, akoby boli na-vrhnuté presne pre mňa. Potiahol som za retiazku na žiarovke, celú zbierku mojich pokladov zalialo svetlo. Bolo to ako z filmu. Prezeral

som si škatuľky s nábojmi, skúmal som ich obsah detailne ako klenotník, fascinovaný, že niečo také miniatúrne dokáže zabiť aj jelene, ktoré upalujú lesom. Ich valiace sa telá sa zdali až príliš pompézne na to, že by ich mohol zložiť taký maličký predmet.

„Dennis, čo budeš robiť, ak je Ellen lesba?“ spýtala sa stará mama môjho otca, keď sme všetci sedeli v jej slnkom zaliatej izbe. Urobila to rovnako ostrým tónom, akým trúsila aj svoje rasistické poznámky. Iróniou bolo, že to bola tá istá stará mama, ktorá mi dala medvedíka s dúhami na labkách a uškách, keď som sa narodil. Ani Alanis Morissette by sa za tú iróniu nemusela hanbiť. Teraz som mal šesťnásť a pre rolu vo filme som si oholil hlavu. V pozadí hral tím Blue Jays, keďže jej obľúbeným športom bol bejzbal a Toronto milovala. Alebo to bol Boston? Bola to jedna z posledných príležitostí, čo som starú mamu videl, kým zomrela. Zaujímalo by ma, čo by si teraz pomyslela o svojom vnukovi, keby ešte žila. Pochybujem, že by znovu siahla po dúhach. Nuž, stále platí, že niektorí ľudia sa môžu zmeniť.

Úspech *Juno* prišiel zhruba v čase, keď mi ľudia z filmového priemyslu začali hovoriť, že nikto nesmie vedieť, že som kvír. Vraj by to nebolo vhodné, prišiel by som o veľa možností a mám veriť, že takto to je najlepšie. Takže som si obliekal šaty a líčil sa. Absolvoval som fotenia. Paula zostávala tajomstvom. Bojoval som s depresiou a zmocňovali sa ma také panické ataky, až som bol na pokraji kolapsu. Sotva som vedel fungovať. Otupený a umlčaný, so žalúdkom plným klinecov, som nebol schopný vyjadriť tú hĺbku bolesti, ktorú som cítil. Najmä preto, že „sa mi plnili sny“, alebo aspoň tak mi to bolo zdôrazňované. Odmietal som svoje pocity ako príliš dramatické, vyčítal som si, že som nevďačný. Cítil som sa príliš vinný, aby som vyjadril, aký som zronený, neschopný a nevidím pred sebou budúcnosť.

Keď som si prečítal spomínaný článok od Michaela Musta, zavolať som svojej manažérke, len aby som sa následne dostal k pokračovaniu článku na blogu, v ktorom sa nachádzali detaily ich telefonického rozhovoru. „Nie je podlé zaujímať sa, či je niekto teplý,“ skríkol som

pobúrene.“ Iste, nie je podlé sa jednoducho zaujímať, či je niekto teplý. Čo však bolo bezmyšlienkovité a nebezpečné, bolo písať o niečom bez akéhokoľvek záujmu o cestu mladého kvír človeka.

Junno sa na Medzinárodnom filmovom festivale v Toronte dočkalo vrúcnych reakcií. V tom čase som nemal žiadneho PR manažéra. Po predchádzajúcej skúsenosti, keď na nevinnú tínedžerskú otázku „Pozerávala si Xenu?“ dodala moja predošlá PR manažérka odpoveď „Nie, pretože nie som lesba“, som sa rozhodol, že to zvládnem aj sám. Bol som rád, že s tou osobou už nespolupracujem, podobné komentáre sú totiž symbolom Hollywoodu, pred ktorým vás všetci varujú. Umelé, prázdne, homofóbne. Napriek tomu som nebol dostatočne pripravený ani skúsený na to, aby som svoju slávu ukočiroval sám.

Je iné vyrastať ako herec v Kanade, najmä v čase, keď som vyrastal ja. V Kanade nebolo treba pozlátku, neboli sme takí posadnutí potrebou zažiarieť. Až s *Junom* som začal pociťovať naliehavú potrebu skrývať sa.

Na celosvetovú premiéru filmu som mal v pláne obliecť si džínsy a westernové tričko. Bol som v tom, že to bude vyzeráť skvele, lebo to tričko malo dokonca golierik. Úplne trendy, no nie? Aspoň som si to myslel. No keď sa ľudia z propagačného tímu Fox Searchlight dozvedeli o mojom úmysle, bleskovo ma vzali do luxusného obchodného domu Holt Renfrew na ulici Bloor Street. Tlačili na mňa tak dramaticky, ako je to pre hollywoodsku obehovú sústavu typické. Navrhol som, že si dám oblek. Tvrдили, že by som mal mať šaty a opätky. Potom to ešte prediskutovali s režisérom, ktorý mi zavolať a vyhlásil, že s nimi súhlasí. Trval na tom, že musím hrať svoju rolu. Môj herecký kolega Michael Cera mohol zažiarieť v teniskách, voľných nohaviciach a tričku s golierom. Podľa mňa vyzeral trendovo. Zaujímalo ma, prečo aj jeho nezobrali do Holt Renfrew. Asi nemal čo skrývať, bol schválený. Zapadal do svojej roly.

Ten pocit, že som nedostatočný, chybný, že som len taká malá čudná osoba, ktorú bolo treba niekam zastrčiť a ktorú zároveň oslavovali

za to, že popiera samu seba, bol ako klzká plocha, po ktorej som sa šmýkal od nepamäti. Ako povlak prilepený na mojej koži, ktorý sa nedal zmyť. Ako nutkanie vyskočiť z kože. Ako pokarhanie, že som sa stal rovnako odporným ako tí, ktorí ma k tomu pocitu dohnali.

Čoraz viac času som trávil v Los Angeles. Tlačovky kvôli filmu *Juno*, stretnutia, „sezóna ocenení“, ktorá v podstate trvala dve sezóny. Potom späť v Novom Škótsku, ďalší článok skúmajúci moju sexualitu, ktorý azda vznikol v snahe vyhrať „stávky na sexualitu“ od Michaela Mustoa. „Časopis“ *Frank* vychádza v Halifaxe od roku 1987 a sám seba síce považuje za satirický magazín, no je to skôr bulvárny plátok. Bol som v Santa Monike, keď mi zavolať otec, že som na jeho obálke. Moju fotku z festivalu Sundance sprevádzal obrovský titulok **JE ELLEN PAGE LESBA?**

Vytočilo ma to. Ležal som v posteli v dome priateľa, u ktorého som nocoval. Silno som zavrel uplakané oči, líca som mal zmáčané slzami – prosím, nech je to len sen. Prosím.

Keď som sa vrátil do Halifaxu, ten časopis bol úplne všade. Trónil v zornom poli v obchode s potravinami, na čerpacej stanici, v obchode na rohu... Z každého svietila rovnaká otázka: *Je Ellen Page lesba?* Paula ich zvykla obracať a skrývať dozadu za iné časopisy. Raz dokonca niekoľko výtlačkov ukradla z čerpacej stanice v South Ende.

Sloboda, ktorú som cítil v to leto s Paulou, sa chýlila ku koncu.

V článku bola aj fotografia, na ktorej bola Paula. Vznikla na párty s pár kamošmi. Pamätám si tú noc, posedenie v jednom z fádnych bytových domov, ktoré sa začali v Halifaxe množiť. Článok skúmal klebety a špekuloval, či sme vo vzájomnom vzťahu alebo nie. Paula pred svojou rodinou ešte stále neurobila coming out. Pri pohľade na tú fotku som si uvedomil jedno: *toto im musel poslať niekto z mojich priateľov*. Nikdy som sa však nedozvedel, kto to bol.